

συνέντευξη

ΣΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ ΣΚΡΟΥΜΠΕΛΟ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ «ΤΟ ΜΠΑΡΑΖ/ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ»

Ο έξτρα χρόνος της Ιστορίας

Συνέντευξη στον
Μιχάλη Παπαγεωργίου

Όταν ο Θανάσης Σκρουμπέλος γράφει, σταγόνες αίματος, μελανιού και παρελθόντος ανακατεύονται σε ένα χαρμάκι ακαταμάχητο. Με καριέρα στον κινηματογράφο, στην τηλεόραση, στη δημοσιογραφία, με πλούσιο συγγραφικό έργο και με αριστερό πρόσημο διωκόμενος από την δικαιοσύνη. Στο νέο του βιβλίο «Το μπαράζ / Καλλιθέα, αγάπη μου» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Τόπος» αφηγείται με μυθιστορηματικό τρόπο τον αγώνα μπαράζ της Καλλιθέας με μια από τις «αγαπημένες ομάδες» της χούντας, το Κορωπί, για την άνοδο στη Β' Εθνική. Ο αγώνας γίνεται στη Χαλκίδα, παρουσία 10.000 φιλάθλων, με νικήτρια την Καλλιθέα. Χιλιάδες λαού, παρά την απαγόρευση κάθε είδους συγκεντρώσεων και το ζοφερό κλίμα της εποχής, κατακλύζουν την πόλη της Καλλιθέας και πανηγυρίζουν έντονα. Το BBC μεταδίδει πως πρόκειται για «την πρώτη μαζική αντιδικτατορική εκδήλωση στην Ελλάδα». Μιλήσαμε για τον χαμένο ρομαντισμό, τον Κώστα Δαβουρλή και τη ζοφερή πραγματικότητα.

Προσπαθώ να ξεντυθώ από μια βουβή θλίψη και απογοήτευση που

νοιώθω από την τραγωδία στα Τέμπη, αλλά μου είναι δύσκολο. Πόσο αμέτοχος ή πόσο συμμετοχος μπορεί να νοιώσει κάποιος; Σας έχει κουράσει και σας ο ποδόγυρος με το μπαλάκι (να η μπάλα και πάλι!) των ευθυνών; Θα με ενδιέφερε για αρχή η τοποθέτησή σας

Πήγαν στη μάνα δυο καρβουνιασμένα μέλη. Είναι ο γιος σας της είπαν. Τα 'πιασε στις χούφτες, της κάψαν την καρδιά. «Μα ο γιος μου ένα ταξίδι ρέχτηκε να πάει, όχι σε πόλεμο με μπόμπες να πάλμ», τους είπε. Κι αυτοί γέλασαν. «Μα δεν το 'χετε καταλάβει, σ' αυτόν τον τόπο ποτέ δεν τελείωσε ο πόλεμος... Κοιτάχτε τα δόντια μου, είναι από χρυσάφι και θέλω κι άλλο...» Της έδειξε τα χρυσά κοφτερά του δόντια, γεμάτα σάρκες και αίμα... «Καρχαρίας μου μοιάζετε», είπε τρομαγμένη η μάνα... «Όχι, κυρία μου, Πολιτικός...» της είπε ο ένας ο πιο φιλέλης. «Χρηματιστής», της είπε ο άλλος.

Ο μέγας σοφός Κολοκοτρώνης είχε πει: «Τούτο το βιλαέτι ούτε φτιάχνει ούτε χαλάει». Τούτος ο τόπος πάντα –εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων– είχε καλύτερους των περιστάσεων πολιτικούς και ενδοτικούς προς τις εγγυήτριες δυνάμεις που και σήμερα μας επιβάλλαν τα χρεωκοπημένα λαμόγια τους Ιταλούς. Πείτε μια φορά κι εσείς ένα ΟΧΙ ρε, κοκοκοκό συνέχεια; Ο κόσμος δυο φορές το είπε, το φώναξε. Πολέμησε γι' αυτό. Εσείς;

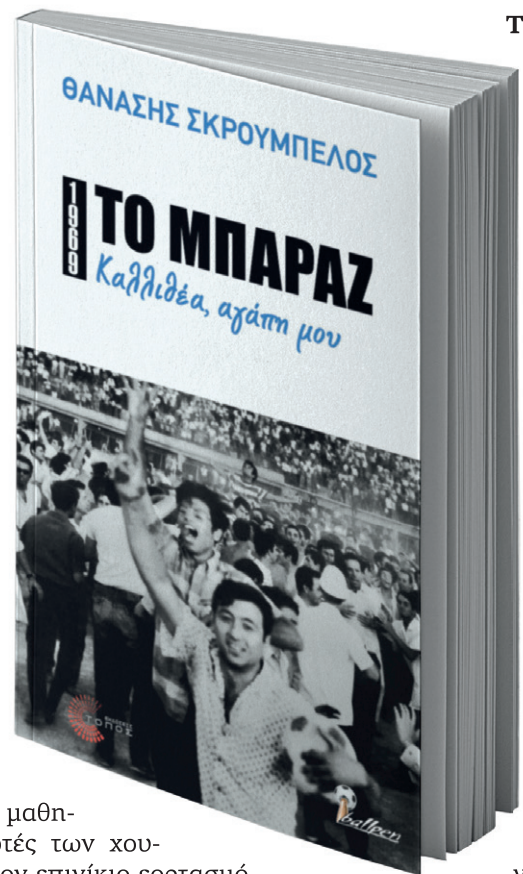
Ένας αγώνας μπαράζ που είναι κάτι παραπάνω από ένα ματς ανόδου. Τι πραγματικά διακυβεύτηκε σε αυτό το παιχνίδι;

Τότε, γιατί το έχουμε ξεχάσει τώρα, ο φόβος φύλαγε τα έρπημα. Χαφιάς σε κάθε γωνιά μέχρι και στην είσοδο της πολυκατοικίας. Κανείς δεν μιλούσε, πλην ορισμένων που είχαν βγει μυστικά στον αγώνα κατά των χουνταίων. Οπότε –μέχρι και πριν την εξέγερση της Νομικής που έσπασε ο φόβος– κανείς δεν τολμούσε να εκφραστεί. Όμως όταν δινόταν η ευκαιρία, μέσα από κάποια κάλυψη, όπως στην κηδεία του Γέρου και του Σεφέρη και οι μαθητές στις κιτσογιορτές των χουνταίων, έτσι και στον επινίκιο εορτασμό στην πλατεία της Καλλιθέας βγήκαν όλα τα συμπιεσμένα συναισθήματα. Μην ξεχνάμε ότι και τον αγαπημένο τους Δήμαρχο, τον Γιάννη Γάλλο, τον είχαν βασανίσει ως κρατούμενο και τον κρατούσαν εκτοπισμένο οι χουνταίοι. Άλλο ένα στοιχείο που λειτούργησε και ξέσπασε ο κόσμος ήταν ότι το Κορωπί τότε ήταν από τις ευνοούμενες ομάδες του «στρατονταραβεριτζή» Ασλανίδη.

Το χουντικό καθεστώς όπως αναφέρετε στο βιβλίο ήταν φιλικό προς το ποδόσφαιρο σαν μέσο χειραγώγησης και εκτόνωσης του φίλαθλου κόσμου. Ποια είναι η πραγματική δύναμη της μπάλας σε σύγκριση με τη κάνη ενός όπλου;

Η κάνη σημαδεύει και η σφαίρα σκοτώνει. Η χειραγώγηση σε τόσο μαζικό επίπεδο σημαδεύει ψυχές. Τα καταφέρνει να κάνει τη ζημιά στους πιο αδύναμους. Όχι σε όλους κι ας μη μιλούν οι πολλοί. Μιλούν οι λίγοι για τους πολλούς σε τέτοιους καιρούς. Αλλά υπήρξαν και ποδοσφαιριστές που σε αγώνα μέσα «τα βάλλαν» σε δημόσια θέα με τους χουντικούς. Όπως ο μέγας Βασίλης Μποτίνος που τα 'βαλε με τον στρατιωτικό επί-

τροπο των χουνταίων Παπαποστόλου. (Επαιξε αργότερα ρόλο στην απόπειρα κατά του Μακαρίου και στον φόνο του Γεωργιάδη. Καραμπινάτη χούντα).



Το Ελ Πάσο, οι μικρότερες κατηγορίες, το ερασιτεχνικό ποδόσφαιρο, τα σπόρια στο χωνάκι, το χωνάκινο τερνέν. Χωρίς να πέσουμε σε λούμπες γραφικότητας, αυτή είναι η καρδιά του αθλήματος; Πηγαίνετε ακόμα σε αγώνες ερασιτεχνικού;

Ναι, είμαι οπαδός του Αττικού (Α' Αθηνών) στο ποδόσφαιρο και στο Βόλεϊ του Νηρέα και οι δύο ομάδες της γειτονιάς μου στον Κολωνό. Πηγαίνω καμία φορά και τους βλέπω. Ιστορικές ομάδες και

οι δύο που μας γεμίζουν τις Κυριακές. Σήμερα όμως ακόμη και οι μικρές κατηγορίες «παίζουν» συρόμενες στη σκιά πιο δυνατών συλλόγων. Το άτιμο το χρήμα, τα χρυσά δόντια του καρχαρία. Θα μας φάει όλους.

Μερικές γρήγορες ποδοσφαιρικές ερωτήσεις για το φινάλε. Είδατε ποτέ τη μεγάλη Παναχαϊκή του Δαβουρλή από κοντά; Ο Παναθηναϊκός έφτασε όντως στο Γουέμπλεϊ με τη βοήθεια της Χούντας ή μιλάμε για αστικό μύθο; Ποιος είναι ο καλύτερος παίκτης που είδαν τα μάτια σας και ποιος ο αγαπημένος σας; Υπάρχει εν έτει 2023 κάτι πιο σουρεαλιστικό από το να μετριοούνται με μεζούρα τα δοκάρια;

Ναι και μετά στον Ολυμπιακό ο μεγάλος Δαβουρλής. Είχα και φίλους από την Αμαλιάδα, την οικογένεια Μουλά, και όποτε ανέβαινε η Παναχαϊκή Αθήνα πήγαινα μαζί τους και βλέπαμε Στραβοπόδη, Μπέλη, Πυτιχωίτη, ομαδάρα και με Δαβουρλή στη σύνθεσή της. Το ποδόσφαιρο της μεζούρας είναι ένα σύμπτωμα της διαπλοκής. Ο κάθε βλαχοπρόεδρος ή κουτσαβονταραβεριτζής επιχειρηματίας λειτουργεί εργαλειακά με την μπάλα. Πιστεύω μόδα είναι θα περάσει, θα τους ξεβράσει αυτούς η μπάλα κι ας είναι πλέον αιχμάλωτη συμβολαίων, σκοπιμοτήτων, όπλο γκλαμουριάς και προποπόρτ (βλ. Καταρ). Και με αυτά όμως τα αρνητικά, εγώ πάντα συγκινούμαι στην κόκκινη εξέδρα. **Ν**



Το άτιμο το χρήμα, τα χρυσά δόντια του καρχαρία. Θα μας φάει όλους.